

immunisatie ook had gedaan en zoo ja, met welk praeparaat, kwamen daarin voor! Thans schrijft hij zelf over „*Entingen tegen diphtherie*” met als éenige, een *negatieve* mededeeling over de vaccinatie, n.l. dat het praeparaat van VON BEHRING „volgens deskuncigen onbetrouwbaar” is! Hier beroept hij zich op prof. SPRONCK, maar heeft WESLY diens uitingen wel juist overgebracht? Eigenaardig is dan toch wel, dat bij de besprekingen, die op mijn Rotterdamsche voordracht volgden, dr. HULSHOFF POL o.a. mededeelde, dat hij het Duitsche TA gebruikte, dat hij ontving van..... prof. SPRONCK, die het in voorraad had en het hem, gereed voor gebruik, afleverde! Ook ik hoop, dat de pogingen, om een Nederlandsch TA te bereiden, met succes zullen worden bekroond, want dat het Duitsche middel een „fabrieksgeheim” blijft, is m.i. onwaardig. De tactiek van WESLY, om nu echter kalm op een Nederlandsch praeparaat te wachten, doet mij voor de epidemie in Elinkwijk denken aan het bekende spreekwoord: „Als het kalf verdronken is, dempt men de put!”

Rotterdam, 18 Maart 1922.

P. H. KRAMER.

Naar onze meening is deze zaak thans voldoende van alle zijden toegelicht, zoodat wij de gedachtenwisseling dsarover sluiten.

Redactie.

BEHANDELING VAN GRIEP MET MENTHOL.

Mijn opstel over griep in het nummer van 25 Februari j.l. beoogde eigenlijk twee zaken:

- 1°. een verklaring te geven voor de grootere sterfte onder de jongeren in 1918;
- 2°. de aandacht te vragen voor kamfer en voor den neus.

Toen mij de drukproef (met spoed) ter correctie werd gezonden, voldeed mij de beschrijving der mentholbehandeling allerminst, maar voor verandering was het te laat. Ik had moeten schrijven: geef volwassenen, die kunnen opsnuiven, altijd een 2 pCt. mentholvaselinezalf met zooveel sol. adrenalini $\frac{1}{1000}$ er door, als in de zalf kan worden opgenomen; 1 à 2 gram op 20 gr. vaseline gaat meestal wel. Hier van 3 maal daags $\frac{1}{2}$ boongrootte.

Bij volwassenen wier neus te dicht zit (poliepen, septumafwijkingen, slijmvliesverdikkingen enz.), trekke men den neusvleugel aan; leg het hoofd voor de ingieting in het rechter neusgat rechts achterover en evenzoo voor het linker neusgat links achterover om dan 10 druppels 2 pCt. mentholparaffine met een lepeltje te laten invloeien, opdat zooveel mogelijk daarvan over de neusschelpen loopt. Bij kinderen, die kunnen opsnuiven, neme men wat zwakkere zalf en verminderde ook de in te brengen hoeveelheid.

Bij kinderen beneden het 2de jaar doe men 3 dr. 1—2 pCt. mentholparaffine in een lepeltje en giet deze hoeveelheid in elk neusgat op dezelfde wijze als bij de volwassenen beschreven. Van die drie druppels blijft er één op den lepel hangen, de overige twee verliezen zich wel in de neusgang en bereiken dus practisch de glottis niet.

De sterke concentratie, zelfs tot 10 pCt., gebruikte ik slechts dan, wanneer ik later diepere slijmvliesandoening vond, het liefst in een langwerpige tampon onder of tusschen de conchae geschoven. Op deze wijze had ik mijn manier van handelen weergegeven, zoodat ik ook altijd heb gedaan. Zelfs bij *diphtherie* van neus en keel.

Het deed mij derhalve genoegen, dat HALBERTSMA mij de gelegenheid geeft nog even recht te kunnen zetten, wat een beetje scheef was komen te staan, en tevens te zien, dat wij beiden reeds jaren lang denzelfden weg hebben gevolgd.

Scheveningen, 20 Maart 1922.

H. A. MOLEMA.